

Győzelem a pusztában

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 5Mózes 34:1-4; Máté 1:20-23; 3:7-12; 4:1-10;
János 9:39; Jelenések 21:10

„Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett” (Lk 19:10).

„Amikor Sátán meghallotta, hogy ellenségeskedés lesz közte és az asszony között, az ő magva és az asszony magva között, már tudta, hogy az emberi természetet megrontó munkája nem lesz zavartalan... De amikor a megváltás terve még jobban feltárult, Sátán és angyalai örvendeztek, hogy az ember elbuktatásával le tudják hozni Isten Fiát magasztos helyéről. Sátán azt mondta, hogy terve eddig eredményes volt a földön, és hogy Krisztus is legyőzhető lesz, amikor magára veszi az emberi természetet, és így az elbukott emberiség megváltása meggátolható” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 40. o.).

Ezen a héten, miközben Jézus pusztai kísértéseit tanulmányozzuk, láthatjuk, hogy talán soha nem mutatkozott meg olyan világosan a Bibliában a Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelem, mint amikor ők ketten nyíltan szemben álltak egymással. Sátán magáénak tulajdonította a világot, Krisztus pedig azért jött, hogy visszaszerezze. Mindebben központi szerepet kap a megváltási terv. Sátánnak nem sikerült megölnie Krisztust a születése után, ezért más módon próbálkozott, hogy megghiúsítsa az emberiség megváltását. Ennek a kibontakozását látjuk a pusztai megkísértésben.

A MEGMENTŐ IMMÁNUEL

Mit jelent Jézusnak az a neve, hogy „Immánuel” (Mt 1:20-23)?

Miért jött el Jézus a földre, hogy „velünk” legyen? Először is, azért, hogy visszaszerezze az Ádám által elveszített uralmat (Róm 5:12, 15). Egy pillanatra felvillan előttünk Jézus királyi lénye (uralma), amikor fellelkesítette a tömeget (ötezren akarták királlyá koronázni) és amikor a gyerekek hozsannát énekeltek neki (annak szóló dicséret, aki megmenti a népet az ellenségeitől). Láthatóvá vált a teremtett világ feletti hatalma és az, hogy képes volt megtört embereket ismét egészé, egészségessé tenni (például a vakon született férfit és a tizenkét éve vérfolyástól szenvedő nőt), vagy a természet erői feletti hatalma, mint amikor lecsendesítette a vihart és megparancsolta a hullámoknak meg a szélnek, hogy álljanak el.

Másodszor azért jött, hogy ítéletet hozzon és lerontsa az ördög munkáit (Jn 9:39; 1Jn 3:8). Milyen gyakran tűnődünk azon, hogy miért lehet sikeres a gonosz? Jézus nem hagyja szó nélkül az igazságtalanságot, és biztosít, hogy már közel a vég. Az ördögök elismerték, hogy Jézusnak hatalma van felettük. Gyakran hangosan kiáltották, hogy ki is Ő valójában, időnként még mielőtt Jézus ezt kész lett volna felfedni. Békével töltötte el a démonoktól gyötört embereket és visszaadta a józan eszüket, amikor mások rettegetve menekültek előlük.

Harmadszor, Jézus azért jött a világra, hogy megkeresse és megtartsa azt, aki elveszett (Lk 19:10) és elvegye a bűneit (Jn 1:29). Hozzánk hasonlóvá lett, hogy hűséges Főpapunkként helyreállítsa a kapcsolatunkat Istennel (Zsid 2:17). „Leszámolni a bűnnel, megmenteni az embereket tőle, kegyelmet, bűnbocsánatot, megigazítást és megdicsőülést adni nekik – ez mind célja volt annak az egy szövetségnek kezdettől fogva, és most Jézus Krisztusban beteljesedett” (N. T. Wright [2009-09-25]: *Justification: God’s Plan and Paul’s Vision*. Kindle Locations 1462-1463: InterVarsity Press, Kindle Edition).

Végül pedig Jézus azért jött, hogy megmutassa, milyen Isten; hogy kinyilatkoztassa nekünk – és a figyelő világegyetemnek –, milyen Isten jelleme valójában (Jn 14:9).

Krisztus földre jöttének itt felsorolt okai hogyan gazdagíthatják (és kell is, hogy gazdagítsák) az életünket meg a hitünk útját?

JÉZUS KERESZTSÉGE

Keresztelő János fellépése minden bizonnyal az izgalom hullámaina fodrozta a térségben. Megjelent közöttük valaki, aki úgy nézett ki, mint Illés próféta (Mt 3:4; 2Kir 1:8). Négyszáz év után ő szólaltatta meg az első prófétai kijelentést. Azelőtt soha nem hallgatott az Úr ilyen hosszú ideig. Ekkor azonban ismét szólt a néphez. Nyilván valami jelentős dolognak kellett történnie.

Olvaszuk el Mt 3:7-12 szakaszát! Vajon miért kapcsolta Keresztelő János a Messiás bemutatásához az ítélet témáját - az elkövetkező haragot (7. vers), a fák gyökerére vetett fejszét (10. vers), a szerű megtisztítását (12. vers) és a polyva megégetését az olthatatlan tűzben (12. vers)?

Az emberek úgy képzelték, hogy az utolsó időkben élnek. Figyelték, amint János előjött a pusztából, és biztatta őket, hogy keresztelkedjenek meg a Jordán folyóban. Egy kicsit olyan volt ez, mint egy új kivonulás. A megtisztulásért és azért, hogy felkészüljenek az új Ígéret Földjére, vizesnek kell lenniük (nem a kiszáradt folyómedren haladtak át). A Messiás vezeti őket a rómaiak feletti győzelmen át Isten örök országa eljöveteleig, amiről a próféták szóltak. Legálábbis sokan ezt gondolták.

Azonban sem János, sem Jézus nem állt politikai mozgalom élére - ami történt, a megváltás eseménye volt. Lukács Ézsaiástól kölcsönözött idézettel adott magyarázatot János tetteire, leírta, hogyan készít Isten utat a foglyoknak, amin visszatérhetnek az Ígéret Földjére (Lk 3:3-6). Jeremiás megindokolta, hogy miért van szükség erre az útra: hogy a társadalom legsebezhetőbb tagjai - a vakok, a sánták, a várandós és kisgyermekes anyák - és mindazok, akik vissza akartak térni az Ígéret Földjére, megtehessek ezt (Jer 31:7-9). Nem csoda, hogy özlöttek az emberek Jánoshoz. Újra lángra gyúlt bennük a remény, hogy ők is felkészülhetnek az Isten nagy napjára, ami hamarosan rájuk köszönt.

Csakhogy ez úgy érkezett el, ahogy a legtöbben nem várták, nem mintha figyelmzettetés nélkül lettek volna, hanem azért, mert ők nem értették, ami a Szentírásban volt (Lk 24:25-27).

Hűséges emberek fejében komoly félreértések kavargtak az Úr első eljöveteleének természetével kapcsolatban. Hogyan kerülhetik el az utolsó időkben szintén hűséges emberek, hogy Jézus második adventjével kapcsolatban alapvetően téves feltételezéseknek adjanak hitelt?

KÖVEKBŐL KENYERET

Mi történt Mt 4:1-3 szakasza szerint? Miért? Hogyan mutatkozott meg itt a nagy küzdelem?

„Jézust Isten Lelke vezette a pusztába, ahol Sátán megkísértette. Krisztus nem kereste a kísértést. Azért ment a pusztába, hogy egyedül legyen, és elmélkedhessen a küldetéséről, munkájáról. Böjtöléssel, imával vértette fel magát az előtte levő, vérrel hintett útra. De Sátán tudta, hogy a Megváltó a pusztába ment, és ezt az alkalmat találta a legalkalmasabbnak, hogy megközelítse” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 86. o.). Drámai párhuzamokat találhatunk Jézus megkísértése és az izraeliták pusztai vándorlásai között. Miután Jézus feljött a vízből, elment a pusztába, ahol semmit nem evett és negyven napos próbát élt át. Hasonlóképpen az izraeliták is átkeltek a vizen (a Vörös-tengeren), és eljutottak a pusztába, ahol nem volt kenyérük, és negyven évig maradtak ott. Figyeljük meg erről a következő leírást: „*És emlékezzél meg az egész útról, amelyen hordozott téged az Úr, a te Istened immár negyven esztendeig a pusztában, hogy megsanyargasson és megpróbálgjon téged, hogy nyilvánvalóvá legyen, mi van a te szívedben; vajon megtartod-e az ő parancsolatait vagy nem? És megsanyargata téged, és megéheztete*” (5Móz 8:2-3). Az evangéliumi beszámolóból megtudjuk, hogy a negyven nap után Jézus éhes volt (Mt 4:2). Akkor megjelent valaki „segítőkész” tanáccsal, kissé hasonlóan Jób vigasztalóihoz. Nem ez volt az első alkalom, amikor Sátán látszólag „segíteni” akart valakin, aki válságba került. *Zakariás próféta könyve* 3. fejezete ír a főpapról abban az időben, amikor a babiloni fogság után újjáépítették Jeruzsálemet. Miközben látomásban Isten előtt állt a pap, valaki megjelent jobb keze felől. Az ember jobbán mindig a legmegbízhatóbb barátja állt, hogy védje és őrizze a lehetséges támadóktól. Viszont Zakariás 3. fejezetében a bizalmat élvező, jobb kéz felől álló alak nem más, mint maga a „vádoló”, aki bizalmas barátjának adta ki magát. Ez történt Jézussal is a pusztában. Aki „segítséget” ajánlott, szavaival kimutatta a foga fehérjét: „*Ha Isten fia vagy, mondd, hogy e kövek változzanak kenyerekké*” (Mt 4:3). Isten angyla nem kételkedett volna Jézus istenségében. Figyeljük meg azt is, hogyan kapcsolódik Jézus válasza (Mt 4:4) a kivonuláshoz. „*[Isten] enned adá a mannát, amelyet nem ismertél, sem a te atyáid nem ismertek, hogy tudtodra adja neked, hogy az ember nem csak kenyérrrel él, hanem mindazzal él az ember, ami az Úrnak szájából származik*” (5Móz 8:3).

Nagyon fontos megállni a kísértésben, az azonban még sokkal fontosabb, hogy meggyőződjünk róla: még véletlenül sem vezetünk senkit kísértésbe!

ÚJABB KÍSÉRTÉS

Az első kísértésben felfedezhetünk párhuzamokat a kivonulás történetével, de a gyökerei egészen az első földi bűnesethez nyúlnak vissza. Amikor Jézus az Isten iránti hűséget állította az első helyre, ahelyett, hogy étvágyának engedett volna, visszaszerezte azt a területet, amelyet a jó és a gonosz tudása fájánál Ádám elveszített. Viszont Jézusnak még két kísértést ki kellett állnia ahhoz, hogy egész hidat építhessen a szakadék fölött, oda, ahonnan Ádám idejében lezuhant az ember. Máté szerint a második kísértés az volt, amikor Sátán a templom legmagasabb pontjára vitte fel Jézust. Ez feltehetőleg az épület délkeleti sarka volt, ami egy meredek hegyoldal fölé emelkedett. Megint elhangzott a csúfondáros mondat: „*Ha Isten fia vagy...*” (Mt 4:6). Ez is mutatta, hogy a kísértő valóban nem volt Jézus barátja.

Mit akart itt Sátán mégis elérni? Bizonyított volna bármit is, ha Jézus leugrik (Mt4:5-7)?

Jézust nem érdekelték az olcsó, színpadias fogások. Istenbe vetett bizalma őszinte volt, nem csak mesterkélten máz, amivel másokat akart volna lenyűgözni. Jézus Atyja iránti maradéktalan bizalma abban nyilvánult meg, hogy kész volt elhagyni a mennyet és emberré lenni, elszenvedni a méltatlan bánásmódot, a rosszindulatú félremagyarázást, a nyilvános megszégyenítést és az igazságtalan halált (lásd Fil 2:5-8). Ez volt a sorsa, amire maradéktalanul felkészült. Azzal a küldetéssel jött, hogy visszaszerezze az Ádám és leszármazottai által elveszített világot. Jézusban kellett teljesednie minden szövetségi ígéretnek, hogy a világ lehetőséget nyerjen a megváltásra. Jézus ismét így válaszolt: „*meg van írva*”, és megint csak Mózes ötödik könyvét idézte, újból a kivonuláshoz kapcsolva ezt az esetet: „*Meg ne kísértésétek az Urat, a ti Isteneteket, miképpen megkísértettétek Masszában*” (5Móz 6:16). Massa volt az a hely, ahol az izraeliták keserűen panaszkodtak, hogy nincs vizük, Mózes pedig a sziklára sújtva vizet fakasztott. Erről az esetről írta Mózes, hogy az emberek „*kísértették az Urat, mondván: Vajon köztünk van-é az Úr vagy nincsen*” (2Móz 17:7). Jézus persze mindent átlátott, nem lehetett kelepcebe csalni, pedig az ördög ekkor még ezt a kifejezést is bevetette: „*meg van írva*” (Mt 4:4, 6).

Nem mindig könnyű meghúzni a határvonalat aközött, hogy Istenbe vetett bizalommal várjuk a csodát vagy elbizakodottak vagyunk azt illetően, amit imánkra válaszul az Úrtól remélünk. Hogyan tanulhatjuk meg megkülönböztetni egymástól ezt a kettőt? Beszélgessünk erről szombaton a csoportban!

február 4.

HÓDOLAT AZ ÖRDÖGNEK

Máté beszámolója szerint az első kísértés az étvágyra összpontosított, a második Isten manipulálását célozta, a harmadik közvetlen támadást jelentett Krisztus, az uralma és földi küldetése ellen.

Olvassuk el Mt 4:8-10, 5Móz 34:1-4 és Jel 21:10 verseit! Mi a jelentősége annak, hogy Sátán „egy igen magas hegyre” vitte fel Jézust?

Abból ítélve, ahogyan a Bibliában előfordul az a téma, amikor egy igen magas hegy tetejére megy fel valaki megszemlélni a népeket, elmondhatjuk: Jézus nem turistaúton volt. Próféta látomás kapcsolódik ehhez a jelenethez. Mózes egy hegytetőről nézve végig az Ígéret Földjét, olyannak látja, amilyen később lett, végül pedig János pillantja meg az új Jeruzsálemet. Jézus is többet látott az ókori Római Birodalom tagországainál. Figyeljük meg azt is, hogy Sátán igyekszik mindent a legszebb fényben bemutatni. Gazdagsággal és pompával kecsegtet, nem a bűnözést, a szenvedést és az igazságtalanságot villantja fel.

Majd a kísértő így szólt: „*Mindezeket néked adom, ha leborulva imádsz engem*” (Mt 4:9). Éppen úgy, ahogy egykor rávette Ádámot és Évát, hogy olyanok akarjanak lenni, mint Isten (noha az Úr eleve a saját képére teremtette őket), Sátán úgy tett, mintha ő lenne Isten, kizárólag az ő tulajdonában állnának a világ népei, és némi hódolatért cserébe mindet könnyedén átruházhatná Jézusra (lásd Lk 4:6; vö. Zsolt 2:7-8).

Ennek a próbának a fókuszában a hűség állt. Kinek adjon az ember legfőbb hűséget? Az Édenben, amikor Ádám és Éva engedett a kígyónak, valójában a Sátán iránti hűséget tették az első helyre, és ennek a fertőzése szélesebben terjedt az egymást követő generációkon át. Közvetlen isteni beavatkozás nélkül a nagy küzdelem Sátán javára dőlt volna el, és nem maradhatott volna fenn az emberiség, sőt talán a földi élet sem. Ilyen nagy volt a tét.

Figyeljünk fel erre is: Jézus nem hagyta, hogy a bűn a közelében maradjon, de hasonlóan járt el József is Potifár felesége esetében. Jézus ráparancsolt Sátánra, hogy menjen el. József ezt nem tehetette meg, ezért ő ment el onnan, ahol ki volt téve a rossznak (1Móz 39:11-12). Milyen egyszerű tanulság ez számunkra is!

Jézus mindhárom kísértésben a Szentírást idézte védelemként. Mit jelent ez számunkra a gyakorlatban? Vagyis a kísértés közben hogyan folyamodhatunk az Igéhez, hogy győzni tudjunk?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Az évszázadok során számos író érintette a nagy küzdelem témáját, és ma az evangéliumi keresztények között is vannak, akik közelebbről vizsgálják ezt a gondolatot, még sincs másnak jobban kidolgozott vilásképe a nagy küzdelemről, mint a Hetednap Adventista Egyháznak. Az adventista gondolkodásnak valóban meghatározó ismertetőjegye a Krisztus és Sátán közötti valóságos, fizikai, erkölcsi és lelki küzdelem gondolata. Nem is csoda. Az egész Biblián végigvonul az, amit egy evangéliumi keresztény író úgy nevez, hogy „a kozmikus háború témája”. Időnként, mint ahogy a pusztai megkísértésről szóló heti tanulmányunkban is, ez a téma igencsak erősen és nyíltan megjelenik. A jó és a rossz küzdelmének gondolata még nem kimondottan vallási összefüggésben is előkerül. T. S. Eliot így írt: „A világ fordul és a világ változik,/ De egyvalami nem változik./ Éveim során egyvalami nem változik:/ Bárhogy leplezitek is, egyvalami nem változik:/ a Jó és a Gonosz harca” (T. S. Eliot: „A szikla”, kórusok. 1934.).

A német ateista Friedrich Nietzsche pedig ezt írta: „Vonjuk le a következtetést! A két, egymással szembenálló értékforma, »a jó és a rossz«, »a jó és a gonosz« évezredek óta félelmetes harcot vív egymással a földön” (Friedrich Nietzsche: *On the Genealogy of Morals*. New York, 1967, Random House, 52. o.). A Szentírás és Ellen White írásai azonban minden másnál jobban bemutatják ennek a konfliktusnak az igazi természetét és azokat az örök sorsokat meghatározó kérdéseket, amelyek ebben kockán forognak.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. A csoportban beszéljünk a szerdai kérdésről azzal kapcsolatban, hogy hol a határ az Istenbe vetett bizalom csodavarása és az elbizakodottság között! Hogyan határozhatjuk meg a különbséget?
2. A kísértések igen sokféle formában, alakban, méretben, színben és modellben érkeznek, egyaránt alaposan megtervezve, hogy ott telepedjenek ránk, ahol éppen vagyunk. Persze nem minden jelent egyforma kísértést mindenkinek. A nyilvánvaló bűnökön kívül milyen alattomos úton férközhet hozzánk a kísértés?
3. Olvassuk el újból Jézus pusztai megkísértésének a történetét! Milyen megaláztatásnak volt kitéve a Megváltó? Közben gondoljunk arra, hogy Jézus nem más volt, mint „Immánuel... velünk az Isten”! „Minden általa lett” (Jn 1:3). Hogyan próbálhatjuk megérteni ezt a felfoghatatlan gondolatot, hogy maga Isten állta ki ezt a félelmetes küzdelmet helyettünk? Ha erre gondolunk, ugyan mi számít még?

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET: HOZZÁD TÉREK, KRISZTUS

Nekem éppen úgy,
mint ahogy Teneked,
egy egész világot mutatott a Sátán.
Én nem ismertem, és hittem neki,
leborultam a sok kincsnek láttán.
A karjain annyi ígéret volt,
az élet sok, színes álmai:
„Mindezeket neked adom” – mondta –,
s már láttam is valóra váltani.

Nekem éppen úgy,
mint ahogy Teneked
azt mondta, hogy nem ütöm meg a lábam.
És az ismeretlen, köves utakon,
belevetettem magam a világba.
És hányszor jöttem vérző lábbal vissza,
összetörve, tépelt-rongyosan,
az ígéret hegyén most koldusként állva,
könnyes szemmel, szégyenfoltosan.

Nekem éppen úgy
hazudott, mint Neked!
Hatalma volt rajtam, jártam útjait.
Most felébredve, könnyes szemmel kérdem:
megbocsátod szívem tévedéseit?
- Hozzád térek, Krisztus.
Hát hová mehetnék?
Örök élet beszéde van nálad.
Nehéz úton tanultam meg végre:
ez az egy van, mi valóra válhat.